

Sygn. akt IV CSK 28/21

POSTANOWIENIE

Dnia 15 października 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Dończyk

w sprawie z wniosku E.C.
przy uczestnictwie Skarbu Państwa - Prezydenta Miasta G.
o wpis,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 15 października 2021 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczyni
od postanowienia Sądu Okręgowego w G.
z dnia 28 kwietnia 2020 r., sygn. akt III Ca (...),

1) odrzuca skargę kasacyjną;

**2) zasądza od wnioskodawczyni na rzecz Skarbu państwa -
Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej kwotę 240
(dwieście czterdzieści) zł tytułem zwrotu kosztów przed Sądem
Najwyższym.**

UZASADNIENIE

Wnioskodawczyni E.C. wniosła skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w G. z dnia 28 kwietnia 2020 r., którym oddalono jej apelację od postanowienia Sądu Rejonowego w G. z dnia 5 grudnia 2019 r. w sprawie Dz. Kw. (...), numer księgi wieczystej (...) oddalającego wniosek o wykreślenie z działu III ostrzeżenia o treści: „parcela nr (...) ulega wywłaszczeniu na rzecz Skarbu Państwa Polskiego (Zarządu Kolei); wpisano z urzędu po myśli § 18 ustawy o księgach wieczystych i § 24 ustawy o wywłaszczeniu z dnia 1 czerwca 1874 r., dnia

10 października 1930 r. przeniesiono z tomu II, karta 29, dnia 6 października 1938 r.”.

W skardze kasacyjnej wnioskodawczyni zarzuciła naruszenie art. 626⁹ k.p.c. i art. 626⁸ § 2 k.p.c. w zw. z art. 19 ust. 1 u.k.w.h. Wnosiła o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, wskazując, że w sprawie zachodzi istotne zagadnienie prawne sprowadzające się do rozstrzygnięcia, czy na podstawie art. 19 ust. 1 u.k.w.h. możliwe jest wykreślenie z księgi wieczystej ostrzeżenia o zdarzeniu, które może prowadzić do przeniesienia prawa własności nieruchomości, wpisanego przed wejściem w życie tej ustawy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 519¹ § 1 k.p.c., od wydanego przez sąd drugiej instancji postanowienia co do istoty sprawy oraz od postanowienia w przedmiocie odrzucenia wniosku i umorzenia postępowania kończących postępowanie w sprawie - w sprawach z zakresu prawa osobowego, rzeczowego i spadkowego - przysługuje skarga kasacyjna do Sądu Najwyższego, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej. W sprawach rozpoznawanych w postępowaniu wieczystoksięgowym, będących w świetle systematyki części drugiej Kodeksu postępowania cywilnego jedną z kategorii spraw z zakresu prawa rzeczowego, skarga kasacyjna jest dopuszczalna w sytuacji, w której przedmiotem zaskarżenia jest postanowienie co do istoty sprawy oraz postanowienie w przedmiocie odrzucenia wniosku i umorzenia postępowania kończące postępowanie w sprawie (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 września 2018 r., II CZ 33/18, nie publ.).

Rozstrzygnięciem co do istoty sprawy nie są wpisy ostrzeżeń i wzmianek o charakterze wpadkowym, zabezpieczające prawidłowy tok postępowania wieczystoksięgowego lub innego postępowania albo zabezpieczające skuteczność ewentualnego orzeczenia. Dotyczy to także wpisu ostrzeżenia dokonanego na podstawie § 24 ustawy z dnia 11 czerwca 1874 r. o wywłaszczeniu gruntów, który zabezpieczał postępowanie wywłaszczeniowe wywołane indywidualnym aktem administracyjnym. W postępowaniu wieczystoksięgowym kończą postępowanie w sprawie tylko te postanowienia, które kładą kres określonym czynnościom w zakresie uprawnień podmiotowych związanych z ustrojem ksiąg

wieczystych. Nie odpowiadają zatem tym wymaganiom postanowienia, które nie spełniają cech definitywności, np. dotyczące wpisu ostrzeżenia o toczącej się sprawie na podstawie postanowienia sądu o udzieleniu zabezpieczenia, wpisu ostrzeżenia albo sprostowania usterek wpisu (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 września 2015 r., V CSK 690/14, OSNC-ZD C/2017, poz. 38; z dnia 5 października 2018 r., I CZ 90/18, nie publ., z dnia 13 września 2018 r., II CZ 41/18, nie publ. oraz z dnia 14 maja 2020 r., V CSK 158/19, nie publ.).

Z tych względów należało uznać skargę kasacyjną za niedopuszczalną, co uzasadniało jej odrzucenie na podstawie art. 398⁶ § 3 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 520 § 3 w zw. z art. 98 § 1 i 3, art. 99 i art. 13 § 2 k.p.c. w zw. z art. 32 ust. 3 ustawy z dnia 15 grudnia 2016 r. o Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej (jedn. tekst: Dz.U. z 2020 r., poz. 762) oraz przepisów § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 5 pkt 5 i § 15 ust. 1-2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r., poz. 1800 ze zm.).